

Arrest

nr. 105 089 van 14 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 24 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 januari 2013 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Georgisch staatsburger van Georgische origine te zijn. U werd geboren op 3 september 1977 in de Georgische hoofdstad Tbilisi.

In 1987 verloor u uw beide ouders als gevolg van een auto-ongeval. Sindsdien werd u opgevoed door uw grootouders, bij wie u tot 1994 woonde.

In 1995 huwde u officieel met J.C., met wie u een zoon heeft. In 2006 gingen jullie echter uit elkaar en in 2009 beëindigden jullie dit huwelijk ook officieel.

Sinds 20 januari 2011 was u lid van de partij van Ivanishvili, Georgian Dream.

De problemen omwille waarvan u Georgië verliet, zijn tweeledig.

Enerzijds waren er de problemen van uw grootvader, bij wie u opgroeide, anderzijds kende u zelf ook problemen.

Na de oorlog in Zuid-Ossetië werd uw grootvader door de autoriteiten lastiggevallen, mogelijk omwille van de Ossetische origine van uw grootmoeder. Ze wilden dat hij geld betaalde omdat hij een eigen zaak had, maar uw grootvader weigerde dit. Daarom werd zijn zaak door de autoriteiten tijdelijk gesloten, maar later kon hij opnieuw aan de slag.

Sinds 2010 verergerden de problemen en werd uw grootvader twee maal door de politie van Gori ondervraagd en werd hij door hen ook bedreigd.

Op 16 januari 2011 was er een brand in de winkel van uw grootvader. Volgens de brandweer was een probleem met de elektriciteit de oorzaak, maar uw grootvader vermoedde dat de brand was aangestoken en vermoedde wie de dader was.

Daarom ging hij naar de politie van Gori om klacht in te dienen, maar de politie weigerde deze klacht te aanvaarden.

Uit veiligheidsoverwegingen nam u uw grootouders eind januari 2011 daarom mee naar Tbilisi, waar u zelf sinds 1994 woonde.

De problemen van uw grootvader duurden echter voort.

Op 18 september 2011 moest uw grootvader zich aanbieden bij de politie van het Gldani district in Tbilisi, wat hij ook deed. Toen uw grootvader na enkele uren nog steeds niet terug was, ging u naar het politiebureau om te kijken wat er aan de hand was. Daar kreeg u te horen dat uw grootvader bij de onderzoeker was, waarop u terug naar huis ging.

De volgende morgen, op 19 september 2011, werd u door de politie opgebeld met de mededeling dat uw grootvader een ongeluk had gehad. Hij was van de trap gevallen en had zijn hoofd gestoten en bevond zich in het ziekenhuis. Toen u in het ziekenhuis aankwam, was uw grootvader reeds overleden. Zijn lichaam vertoonde verwondingen op zijn gezicht en aan zijn hand.

Hoewel de officiële doodsoorzaak een hoofdtrauma was als gevolg van een val veroorzaakt door zuurstofgebrek, vermoedde u dat uw grootvader door de politie gemarteld was en als gevolg daarvan overleed.

Na de begrafenis van uw grootvader ging u daarom naar de politie, maar daar kreeg u te horen dat u uw mond moest houden over de doodsoorzaak.

In november 2011 overleed ook uw grootmoeder. Zij stierf een natuurlijke dood.

Na het overlijden van uw grootouders, kende u zelf nog steeds problemen.

Sinds 2007 werkte u namelijk voor het Ministerie van Financiën en vanaf 2010 maakte uw werkgever het u erg moeilijk. Hoewel u uw werk nauwgezet uitoefende, probeerde men fouten waarvoor u niet verantwoordelijk was op u af te schuiven omwille van uw afkomst.

Vijf of zes keer werd u om deze reden door de financiële inspectie ondervraagd, maar het kwam uiteindelijk nooit tot een officiële aanklacht. De laatste keer gebeurde dit op 20 februari 2012.

Daarnaast had u ook problemen met de politie.

Op 20 januari 2012 werd u door de politie thuis opgehaald en overgebracht naar het politiebureau. U werd er ondervraagd over uw politiek lidmaatschap, de activiteiten van uw grootvader en er werd u gezegd dat u niets had mogen ondernemen naar aanleiding van de dood van uw grootvader.

Er kwamen echter geen officiële gevolgen.

Nog diezelfde maand werd uw zoon door twee oudere jongens in elkaar geslagen.

Op 13 februari 2012 werd u vervolgens nog een tweede maal door de politie ondervraagd. Ditmaal werd u vooraf telefonisch geconvoceerd, waarna u zich ging aanmelden. U werd door de politiemedewerkers bedreigd. Ze dreigden ermee u in de gevangenis te steken of uw zoon naar een kolonie te sturen. Een van hen wilde u ook slaan. U begon daarom zo hard mogelijk te roepen, waarna een van zijn collega's tussenbeide kwam en u uiteindelijk mocht gaan.

Omwille van al deze gebeurtenissen besloot u dat het beter was om Georgië te verlaten en regelde u uw uitreis met de hulp van een kennis.

U verliet Georgië uiteindelijk op 2 maart 2012. Vanuit Tbilisi nam u het vliegtuig naar Kiev (Oekraïne), waar u overnachtte in een hotel. Op 4 maart 2012 verliet u Kiev met een toeristenbus. Na enkele uren rijden, moest u zich verstoppen in een verborgen ruimte achteraan in de bus.

Op die manier reisde u tot in België, dat u bereikte op 6 maart 2012. Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Uw zoon bleef achter in Georgië omdat het financieel onmogelijk was om hem mee te nemen naar België. Hij verblijft erop een school met internaat in het Gldani district.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst verlaten hebt omdat u in Georgië problemen kende met de autoriteiten, enerzijds omwille van uw afkomst – uw grootmoeder is een Ossetische -, anderzijds omwille van uw politieke lidmaatschap.

Ook uw grootvader werd lastiggevallen door de Georgische autoriteiten, waarschijnlijk omwille van de etnische origine van zijn vrouw.

Er dient echter eerst en vooral te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde aannemelijk te maken dat u bij terugkeer naar Georgië een reëel risico op vervolging of het lijden van ernstige schade zou lopen.

Wat uw eigen problemen betreft, dienen volgende vaststellingen te worden gedaan.

Zelf zou u enerzijds problemen gekend hebben op het werk en anderzijds met de politie.

Wat uw problemen op het werk betreft, moet vastgesteld worden dat deze problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd.

Zo beperkten deze problemen zich tot loutere ondervragingen aangaande verschillende aspecten van het door u geleverde werk voor het Ministerie van Financiën, die verder geen gevolgen hadden (CGVS, p. 14-15).

Over de oorzaak van deze problemen zijn uw verklaringen trouwens niet eenduidig.

Enerzijds stelde u meermaals dat de etnische afkomst van uw grootmoeder en bijgevolg uw deels Ossetische origine aan de basis ervan lagen (CGVS, p. 14, 20 en 21) en kaderde u deze problemen in de algemene behandeling door de overheid van mensen van Ossetische origine of personen die banden hebben met Osseten (CGVS, p. 20 en 21).

Anderzijds verklaarde u dat u onmiddellijk nadat u lid werd van de oppositiepartij van Ivanishvili door de financiële inspectie werd ondervraagd over uw toetreding tot deze partij (CGVS, p. 13).

Wat er ook van zij, uw politieke lidmaatschap ligt volgens u hoe dan ook zeker aan de basis van uw problemen met de politie. De politie was er immers niet mee opgezet dat u als overheidsmedewerker lid was geworden van een oppositiepartij (CGVS, p. 3 en 15).

Tot slot haalde u nog een incident aan dat plaatsgreep in januari 2012 waarbij uw zoon door 2 oudere jongens geslagen werd. Door wie hij geslagen werd, weet u niet (CGVS, p. 16), maar u vermoedt dat dit incident eveneens verband houdt met uw politieke lidmaatschap (CGVS, p. 15).

Bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest u dan ook nog steeds de toenmalige machthebbers, zijnde vertegenwoordigers van de National Movement (CGVS, p. 22).

Er moet echter op gewezen worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat de coalitie van de oppositie onder leiding van Bidzina Ivanishvili op 1 oktober 2012 de parlementsverkiezingen gewonnen heeft en hiermee een einde kwam aan de hegemonie van de National Movement, de partij van president Mikheil Saakashvili. Behalve de National Movement en de coalitie Georgian Dream haalde bij deze verkiezingen geen enkele andere partij de verkiezingsdrempel van 5 procent om in het parlement te kunnen zetelen.

Sinds 2 oktober 2012, de dag waarop Saakashvili zijn nederlaag toegaf, is een bladzijde omgeslagen in de politieke geschiedenis van Georgië en heeft zich een nieuw politiek landschap afgetekend. De oppositie van gisteren is vandaag de meerderheid geworden en Bidzina Ivanishvili is door president Saakashvili ondertussen officieel benoemd tot eerste minister. Enkel naasten van of personen die lid zijn van de coalitie van Bidzina Ivanishvili maken deel uit van zijn regering. Tea Tsulukiani, die benoemd werd tot minister van justitie, heeft gedurende 10 jaar gewerkt bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg. De voormalige ombudsman van Georgië, Sozar Subari, die reeds jarenlang de wantoestanden in het gevangeniswezen aanklaagde, heeft de ministerportefeuille voor de organisatie van het gevangeniswezen gekregen.

Beiden hebben reeds aangekondigd radicale hervormingen te zullen doorvoeren.

Bijgevolg kunt u zich omwille van uw politiek lidmaatschap van Georgian Dream actueel niet beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Met betrekking tot de reeds aangehaalde aanval op uw zoon moet trouwens ook gewezen worden op een inconsistentie in uw verklaringen.

Zo argumenteerde u dat u na de aanval op uw zoon in januari 2012 geen klacht had ingediend bij de politie omdat dit volgens u zinloos zou zijn aangezien de politie er reeds mee gedreigd had uw zoon naar een kolonie te sturen en u ze geen reden wilde geven om dit ook effectief te doen (CGVS, p. 16-17).

U stelde nochtans tot twee maal toe dat de politie er pas tijdens uw tweede ondervraging, meer bepaald op 13 februari 2012 (CGVS, p. 15) en dus na het incident met uw zoon, mee dreigde uw zoon naar een kolonie te sturen (CGVS, p. 15 en 21), wat bijgevolg niet te rijmen valt met uw verklaring voor het feit dat u naliel klacht in te dienen bij de politie omwille van de aanval op uw zoon.

Wat de problemen van uw grootvader omwille van de Ossetische origine van uw grootmoeder betreft, moet er vooreerst op gewezen worden dat dat de zwaarwichtige feiten die u aanhaalt

[bedreigingen, brand in de winkel van uw grootvader, mishandeling met de dood tot gevolg], niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

Uit deze informatie blijkt dat er sinds het conflict in Zuid-Ossetië in augustus 2008 geen beleid van discriminatie is, geen klimaat van raciale haat bestaat, noch dat er sprake is van gevallen van vervolging louter omwille van de Ossetische origine in Georgië.

Bovendien brengt u geen overtuigende elementen aan die erop wijzen dat u een uitzondering zou zijn. U kon uw verklaringen op geen enkele wijze met documenten staven.

Zo stelde u dat de Ossetische origine van uw grootmoeder aan de basis lag van zowel uw problemen als die van uw grootvader (CGVS, p. 3, 12, 13, 20-21).

U legde echter geen enkel document voor waaruit blijkt dat uw grootmoeder daadwerkelijk een Ossetische was en u bijgevolg van gedeeltelijk Ossetische origine bent.

U gaf aan dat de problemen van uw grootvader draaiden om de zaak die hij uitbaatte, die bovendien officieel geregistreerd was (CGVS, p. 18), wat u echter met geen enkel document aantoonde.

U vertelde verder dat de brandweer langs kwam na de brand in de winkel van uw grootvader op 16 januari 2012 en er een officiële akte werd opgesteld (CGVS, p. 12 en 17).

U haalde ook aan dat uw grootvader na zijn onderhoud bij de politie op 18 september 2012 overgebracht werd naar het ziekenhuis, waar hij uiteindelijk overleed en de doodsoorzaak vervolgens officieel werd vastgesteld (CGVS, p. 12 en 19). Ook hiervan kon u geen enkel begin van bewijs voorleggen.

Gezien het uitzonderlijke en zwaarwichtige karakter van de deze problemen kon nochtans redelijkerwijze van u verwacht worden dat u op zijn minst enig stavingsstuk zou kunnen aanbrengen, wat in casu niet het geval was.

Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de ernstige vervolgingsdaden waarvan uw grootvader en indirect ook u omwille van de afkomst van uw grootmoeder het slachtoffer zouden zijn geweest.

Zelfs indien deze verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, moet er bovendien op gewezen worden dat u doorheen uw verklaringen geen enkel element aanhaalde dat u omwille van de etnische origine van uw grootmoeder en bijgevolg uw eigen deels Ossetische origine bij terugkeer naar Georgië persoonlijk vervolging te vrezen heeft.

De door u aangehaalde etnisch geïnspireerde problemen waarvan u in het verleden zelf het slachtoffer zou zijn geweest, zijn immers onvoldoende zwaarwichtig om te spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie (cfr. supra).

U haalde verder ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat u bij terugkeer naar Georgië vandaag omwille van uw afkomst wel zwaarwichtige problemen zou kennen.

Daarnaast blijkt uit de informatie ook dat er voor bijzondere profielen weliswaar een risico bestaat om problemen te kennen wanneer niet wordt ingegaan op een vraag om als informant voor de Georgische autoriteiten te werken.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u een dergelijke vrees niet inroept, noch blijkt uit uw verklaringen dat u een dergelijk bijzonder profiel op basis waarvan u interessant zou zijn om benaderd te worden, hebt.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw Georgische identiteitskaart, uw echtscheidingsakte, de geboorteakte van uw zoon en een attest en de badge van uw werk) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen.

Uw Georgische identiteitskaart, uw echtscheidingsakte evenals de geboorteakte van uw zoon bevatten immers louter persoonsgegevens, die hier niet betwist worden.

Het attest en de badge tonen enkel aan dat u voor uw vertrek uit Georgië werkzaam was voor het Ministerie van Financiën aldaar, wat evenmin betwist wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In haar verzoekschrift van 24 december 2012 voert verzoekster een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), een schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en een schending van de motiveringsplicht van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het oordeel van de commissaris-generaal dat haar problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn, houdt volgens verzoekster een manifeste schending in van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, gezien (zie het verzoekschrift, p. 4) *“de ondervragingen en bedreigingen waar verzoekster het slachtoffer van werd, wel degelijk kunnen gezien worden als een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag”*.

Verzoekster voert aan dat (zie p. 4) *“zoekt het CGVS inconsistenties in verzoeksters verklaringen, waar geen inconsistenties zijn”*; zij citeert haar verklaringen op het Commissariaat-generaal over het dreigement van de politie om haar zoon naar een kolonie te sturen.

Volgens verzoekster (zie p. 5) *“stelt het CGVS wederom manifest ten onrechte dat er sinds het conflict in Zuid-Ossetie in augustus 2008 geen beleid van discriminatie is, geen klimaat van raciale haat bestaat, noch dat er sprake is van gevallen van vervolging louter omwille van de Ossetische origine in Georgië”*. Zij wijst erop dat “Human Rights Watch” in een rapport stelt (zie p. 5) *“dat in augustus 2008 zowel door Georgische als door Russische soldaten oorlogsmisdaden gepleegd werden in Zuid-Ossetië”*. Verzoekster laat gelden dat deze oorlogsmisdaden nog steeds niet vergeten zijn en dat personen afkomstig van Zuid-Ossetië als afvalligen aanzien worden en hierdoor gediscrimineerd en geslagen worden.

Verzoekster vraagt van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift *“Russia/Georgia: All Parties in August/South Ossetia Conflict Violated Laws of War”* van Human Rights Watch van 23 januari 2009 en een artikel *“Georgia gearing up for new war”* van 18 september 2012.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekster.

Verzoekster verklaarde op 3 april 2012 op het Commissariaat-generaal vooreerst problemen te hebben gekend omwille van haar lidmaatschap van de politieke partij "Georgian Dream" van Ivanishvili, zijnde problemen op het werk (zie het verhoorverslag, p. 14-15, 20-21), problemen met de politie (zie het verhoorverslag, p. 3 en 15) en een incident waarbij haar zoon geslagen werd (zie het verhoorverslag, p. 15-16).

Uit informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier en die de Raad aanneemt, blijkt echter dat de coalitie van de oppositie onder leiding van Bidzina Ivanishvili, op 1 oktober 2012 de parlementsverkiezingen gewonnen heeft en hiermee een einde kwam aan de hegemonie van "National Movement", de partij van voormalig president Mikheil Saakashvili.

Behalve de "National Movement" en de coalitie "Georgian Dream" haalde bij deze verkiezingen geen enkele andere partij de verkiezingsdrempel van vijf procent om in het parlement te kunnen zetelen. Het blijkt dat sinds 2 oktober 2012, de dag waarop Saakashvili zijn nederlaag toegaf, een bladzijde omgeslagen is in de politieke geschiedenis van Georgië en zich een nieuw politiek landschap heeft afgetekend.

De oppositie van gisteren is vandaag de meerderheid geworden en Ivanishvili is door president Saakashvili ondertussen officieel benoemd tot eerste minister. Enkel naasten van of personen die lid zijn van de coalitie van Ivanishvili maken deel uit van zijn regering; Tea Tsulukiani, die benoemd werd tot minister van justitie, heeft gedurende 10 jaar gewerkt bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg. De voormalige ombudsman van Georgië, Sozar Subari, die reeds jarenlang de wantoestanden in het gevangeniswezen aanklaagde, heeft de ministerportefeuille voor de organisatie van het gevangeniswezen gekregen. Beiden hebben reeds aangekondigd radicale hervormingen te zullen doorvoeren.

Bijgevolg kan verzoekster zich omwille van haar lidmaatschap van "Georgian Dream" actueel niet beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Wat betreft de door verzoekster aangehaalde problemen op haar werk als bediende op het Ministerie van Financiën, stelt de Raad vast dat deze problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd, gezien de problemen zich beperkten tot loutere ondervragingen aangaande verschillende aspecten van het door haar geleverde werk voor het Ministerie van Financiën, die verder geen gevolgen hadden (zie het verhoorverslag, p. 14-15).

De bewering in het verzoekschrift dat *"de ondervragingen en bedreigingen waar verzoekster het slachtoffer van werd, wel degelijk kunnen gezien worden als een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag"*, wordt niet geëxpliciteerd en wordt door de Raad niet aangenomen.

Verder bleken de verklaringen van verzoekster over de oorzaak van deze problemen niet eenduidig.

Eenzijds stelde zij meermaals dat de etnische afkomst van haar grootmoeder en bijgevolg haar deels Ossetische origine aan de basis ervan lagen (zie het verhoorverslag, p. 14, 20 en 21) en kaderde zij deze problemen in de algemene behandeling door de overheid van personen van Ossetische origine of van hen die banden hebben met Osseten (zie het verhoorverslag, p. 20 en 21), terwijl zij anderzijds verklaarde dat zij onmiddellijk nadat zij lid werd van de -toenmalige- oppositiepartij van Ivanishvili, door

de financiële inspectie werd ondervraagd over haar toetreding tot deze partij (zie het verhoorverslag, p. 13).

Betreffende het incident waarbij haar zoon in januari 2012 door twee oudere jongens geslagen werd, stelt de Raad vast dat verzoekster niet wist door wie hij precies geslagen werd (zie het verhoorverslag, p. 16) en dat zij verklaarde dat zij slechts vermoedt dat dit incident verband houdt met haar lidmaatschap (zie het verhoorverslag, p. 15).

Bovendien zijn verzoeksters verklaringen dienaangaande evenmin consistent.

Zo verklaarde zij dat ze na de agressie op haar zoon in januari 2012 geen klacht had ingediend bij de politie omdat dit volgens haar zinloos was aangezien de politie er reeds mee gedreigd had haar zoon naar een kolonie te sturen en zij de politie geen reden wilde geven om dit ook effectief te doen (zie het verhoorverslag, p. 16-17), terwijl verzoekster nochtans tweemaal verklaarde dat de politie er pas tijdens haar tweede ondervraging, meer bepaald op 13 februari 2012 (zie het verhoorverslag, p. 15) en dus na het incident met haar zoon, mee dreigde haar zoon naar een kolonie te sturen (zie het verhoorverslag, p. 15 en 21).

In haar verzoekschrift stelt verzoekster dat *“het CGVS inconsistenties (zoekt) in verzoeksters verklaringen, waar geen inconsistenties zijn”* en haalt zij haar verklaringen aan over het dreigement van de politie om haar zoon naar een kolonie te sturen.

Deze argumentatie doet echter geen afbreuk aan het feit dat de politie pas tijdens de ondervraging van verzoekster op 13 februari 2012 ermee dreigde haar zoon naar een kolonie te sturen, niet te rijmen valt met de uitleg van verzoekster dat zij in januari 2012 naliel klacht in te dienen bij de politie omdat de politie er reeds mee gedreigd had haar zoon naar een kolonie te sturen.

Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters problemen.

De Raad hecht ook geen geloof aan de problemen van de grootvader van verzoekster omwille van de Ossetische origine van zijn vrouw, zijnde haar grootmoeder.

Uit de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat er sinds het conflict in Zuid-Ossetië in augustus 2008 geen beleid van discriminatie is, geen klimaat van raciale haat bestaat, noch dat er sprake is van gevallen van vervolging louter omwille van de Ossetische origine van burgers in Georgië, waardoor de zwaarwichtige feiten die verzoekster aanhaalt, zijnde bedreigingen, brandstichting in de winkel van haar grootvader, mishandeling met de dood tot gevolg, niet aannemelijk zijn.

Bovendien kon verzoekster haar verklaringen aangaande de Ossetische origine van haar grootmoeder en de daar uit voortvloeiende problemen met geen enkel documenten staven, terwijl volgens haar deze origine nochtans aan de basis lag van zowel haar problemen als die van haar grootvader (zie het verhoorverslag, p. 3, 12, 13, 20-21).

Zo legde verzoekster geen bewijs neer aangaande (i) de zaak die haar grootvader uitbaatte, hoewel die officieel geregistreerd was (zie het verhoorverslag, p. 18); (ii) de brand in de winkel van haar grootvader op 16 januari 2012, terwijl er een tussenkomst van de brandweer was en er een proces-verbaal werd opgesteld (zie het verhoorverslag, p. 12 en 17); (iii) de ziekenhuisopname en het overlijden van haar grootvader waarbij de doodsoorzaak officieel werd vastgesteld, na zijn onderhoud bij de politie op 18 september 2012 (zie het gehoorverslag, p. 12 en 19).

De Raad herhaalt dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Verklaringen kunnen op zich een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), maar indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, kan op basis van zijn medewerkingsplicht worden verwacht dat deze inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen.

Indien hij geen bewijsstukken bijbrengt, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

Verzoekster onderneemt in haar verzoekschrift echter geen poging om het ontbreken van deze bewijzen te verklaren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters verklaringen over de ernstige vervolgingsdaden waarvan haar grootvader en indirect ook zij omwille van de Ossetische afkomst van haar grootmoeder, het slachtoffer zouden zijn geweest.

Verder wijst de Raad erop dat verzoekster doorheen haar verklaringen geen enkel element aanhaalde dat erop wijst dat zij omwille van de etnische origine van haar grootmoeder en bijgevolg haar eigen deels Ossetische origine, bij terugkeer naar haar land van herkomst, persoonlijk vervolging te vrezen heeft, gezien de Raad van oordeel is dat de door haar aangehaalde etnisch geïnspireerde problemen, onvoldoende zwaarwichtig zijn om te spreken van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Daarnaast blijkt uit voormelde informatie in het administratief dossier ook dat er voor bijzondere profielen weliswaar een risico bestaat op problemen bij weigering om als informant voor de Georgische autoriteiten te werken.

Er dient echter te worden vastgesteld dat verzoekster een dergelijke vrees niet inroept, noch blijkt uit haar verklaringen dat zij een dergelijk bijzonder profiel heeft op als informant op te treden.

In haar verzoekschrift stelt verzoekster nog dat *“het CGVS wederom manifest ten onrechte (stelt) dat er sinds het conflict in Zuid-Ossetie in augustus 2008 geen beleid van discriminatie is, geen klimaat van raciale haat bestaat, noch dat er sprake is van gevallen van vervolging louter omwille van de Ossetische origine in Georgië”*.

Ze wijst erop dat “Human Rights Watch” in een rapport benadrukt *“dat in augustus 2008 zowel door Georgische als door Russische soldaten oorlogsmisdaden gepleegd werden in Zuid-Ossetië”* en zij laat gelden dat deze oorlogsmisdaden nog steeds niet vergeten zijn en dat personen afkomstig van Zuid-Ossetië als afvalligen worden beschouwd en gediscrimineerd en geslagen worden.

De Raad neemt de informatie van 29 maart 2012 aan die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, aangaande de situatie van de Ossetische etnische gemeenschap buiten Zuid-Ossetië en die gesteund is op talloze bronnen.

In zoverre de door verzoekster bijgebrachte informatie strijdt met voormelde inhoud, dient de voorkeur te worden gegeven aan het Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar, boven het door verzoekster neergelegde rapport van 23 januari 2009 van “Human Rights Watch” het ene krantenartikel van 18 september 2012.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>)

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De beweringen in het verzoekschrift *“dat in augustus 2008 zowel door Georgische als door Russische soldaten oorlogsmisdaden gepleegd werden in Zuid-Ossetië”*, dat deze oorlogsmisdaden nog steeds in het collectief geheugen berusten en dat personen afkomstig van Zuid-Ossetië, als afvalligen worden beschouwd en hierdoor gediscrimineerd en geslagen worden, het bij het verzoekschrift gevoegde rapport van 23 januari 2009 van “Human Rights Watch” en het artikel *“Georgia gearing up for new war”* van 18 september 2012, tonen niet aan dat er in verzoeksters land van herkomst voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen voor de Raad om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE